

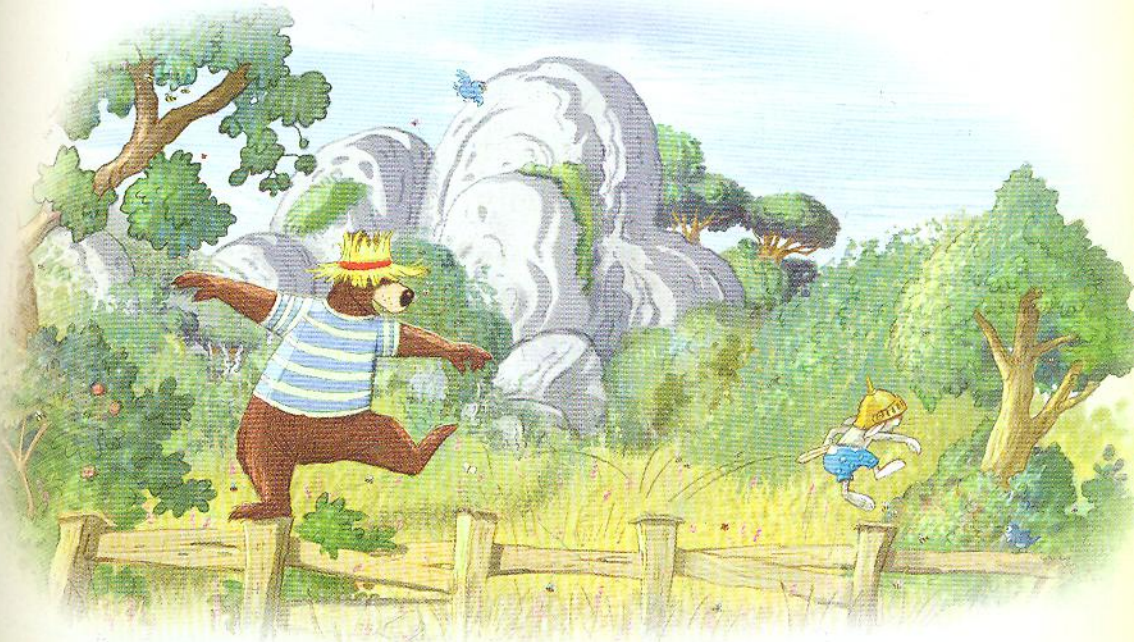

Слідати велетня

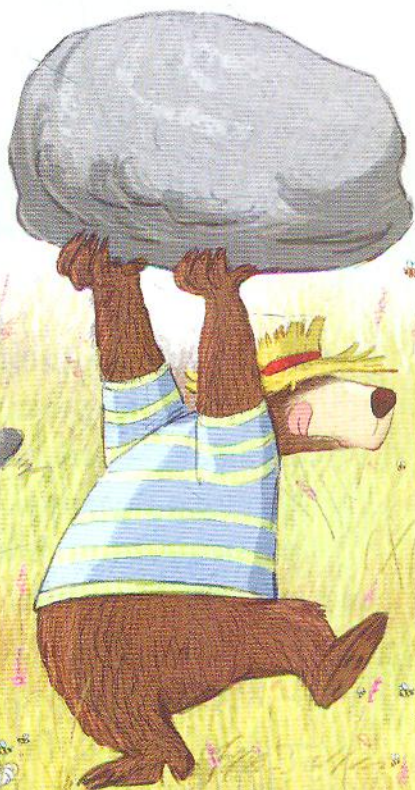
Ізнову прегарний літній ранок у Чарівному лісі! Маленький Зайчик і Бузиновий Ведмідь уже довгенько чалапали — закортіло трошки поплавати в озері. Гули бджоли, щебетали пташки, пурхали наввипередки яскраві метелики, сюрчали коники. Увесь світ дихав запашним літом.

Друзі були в найкращому гуморі. Часом зупинялися, щоби потренуватися. Маленький Зайчик, якого називали ще Другом-Лицарем, розтинав повітря дерев'яним мечем, а Бузиновий Ведмідь щоразу піднімав угору важке каміння — у нього це дуже добре виходило.

— Мах-чах! Мах-чах! —
приказував Зайчик, а Вед-
мідь тільки крєктав. Цатре-
нувавшись досхочу, вони
йшли далі.

Раптом Друг-Лицар перечепився і впав у яму.

— Ой! — скрикнув він. Добре, що нічого собі не поламав. — Звідки тут усі ці ями? — запитав він Бузинового Ведмедя.

Тут Ведмідь угледів ще кілька ям у м'якій землі, які, на диво, тяглися лінією одна за одною. Раніше він їх тут не бачив, тому лише буркнув собі під ніс:

— Хто його знає.

— А я знаю, Ведмедю, — вигукнув Маленький Зайчик, почувавши забите місце, і додав: — Ці ями — це сліди ніг!